Ч. 77. Пятниця 17 (4) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостях на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Убите Намістника ґр. А. Потоцкого.

Вчера зложено тїло бл. п. ґр. Потоцкого в родинній гробници під костелом в Кшешовицях. По скінченю служби Божої, серед звуків дзвонів повів кард. Пузина в окруженю духовеньства тїло до родинної гробниці. За домовиною поступали родина, заступник Цїсаря, Архікн. Стефан, мінїстри і цїлий ряд участників похорону. Серед депутаций міст найчисленнїйшою була депутация міста Тарнова. При входї до гробниці духовеньство відспівало послїдні молитви і домовину зложено побіч домовини батька Намістника, Адама, брата Артура і помершої недавно матери Катерини. При входї складали депутациї по черзї вінцї. Обряд похоронний закінчив ся о 1 год. по полудни. По похоронї пішли гостї до палати і складали сочувство родинї. Відтак по третій годинї від'їхали репрезентант Цїсаря, ґр. Холоневский, Архікн. Стефан, мінїстри і инші участники похорону.

* * *

Як зовсїм природно, вся праса австрийска осудила остро убийство Намістника. Віденьский „N. W. Taglatt" так написав: Перший раз убито в Австриї репрезентанта Особи Цїсаря. Нарід польский в хвилях важкої борби, коли Галичина була під правлїнем ґерманїзму і цїла була засїяна сїтию заговорів, навіть тоді не допустив ся такого злочину. Навіть о нїй не подумав. История польска, котра не знає убийств королів, тягне ся дальше з неперерваною традициєю і Поляки поводили ся з достойностию навіть супротив зненавиджених ґерманїзаторів давного правлїня.

Дальше вичисляє згадана ґазета, що вже для Русинів зроблено а що ще мало бути зроблене, та сожалїє, що межи то впав нагло злочин. Статия пригадує, що Русини хвалили ся тим, що суть руским Піємонтом в виду того, що дїє ся в Росиї, а нинї в тім Піємонтї воюють револьверами.

Віденьска „Zeit" пише знову: Лиш з грозою прочитає кождий Австриєць вісти про кріваву подію у Львові. Як далеко сягає людска память, єсть се перший полїтичний замах в Австриї. В богатім арсеналї наших полїтичних і национальних боротьб не було доси пороху і олова. Вперше ужито сего оногди яко полїтичного арґументу в Австриї. Зовсїм як в Росиї. Справа замаху студента Сїчиньского мала российский взорець. Видумана на послухане просьба, фанатична готовість на смерть убийника, фаталїстичний єго супокій добре відомі з усїх численних замахів, якими переповнена найновійша история Росиї. Поза межами российского царства почувано безпечність перед проявами терористичної тактики в тутешній полїтицї. Однако львівска подія виявляє тривку небезпечність, яка з Росиї загрожує внутрішному спокоеви европейских держав.

„N. fr. Presse" так відзиває ся про замах: Полїтичне засліплене, божевільна пристрасть і кипуча национальна ненависть, що були понукою злочину, не можуть лагідннти відрази до сеї події, безпримірної в історії Австриї. В австрийскій полїтицї перший раз проявляє ся российска метода і тим більше треба застеречи ся против того, щоби подібний вчинок величано славою мучеництва.

Страшне убийство ґр. Потоцкого не є одиноким нещастєм — пише дальше „N. fr. Presse" — заподїяне малолїтним злочинцем. В Галичинї мусять разом з собою жити Русини і Поляки. Тепер втискає ся між них убийник і поглублює пропасть обопільної ненависти. В хвили коли Русини численнїйше війшли до парляменту і можуть тут найти охорону, приходить руский студ нт і стріляє Намістника. Се лиха копія зропучених в Росиї, що хватають за револьвер, бо їх рідня стогне в Сибіри в копальнях, або що жінок бють різками, а на те нема

---

16)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

2. З житя артистів.

Число 13.

Секретар цирковий, пан Гайден, виготовив був перед полуднем проґраму на вечірнє представлене і визначив джокейскій їздици, Коралії Дімон, тринайцяте число, розуміє ся не думаючи при тім нічого, бо преці хтось мусить мати то число, чи то якась їздиця, чи клявн а хоч би й сам директор, — все одно, число мусить бути обсаджене. Відтак вложив карточку за скло до скринки, повісив єї на стовпі при входї до манежі і хотїв знову вернути спокійно назад до свого бюра.

Аж ось хтось відозвав ся до него:

— Тринайцять? А то сьміх та й годї!

Панна Коралія Дімон заступила секретареви дорогу і подивила ся з оґірченем на него своїми чорними як ніч очами.

— Який тут сьміх? — відворкнув секретар.

— Ну, такий, що я маю виступати яко число 13 — відповіла мала Француска. — А хоч би мене старий в сїй хвили нагнав, — то яко число 13 не буду їздити!

— Що за нерозум! Які тоті женщини ще забобонні! Я тепер вже трийцять лїт при цирку а ще нїколи нїхто не відказав ся виступати в числї 13. Ви перші, панно Дімон.

— Як кажу: я того не зроблю, пане Міллєр. Я ще нїколи не їздила яко тринайцяте число та й маю в тім свою причину.

— Ну добре, моя високоповажана панї, коли так, то можете преці заміняти ся з числом першим. Я не маю нічого против того, скоро лиш директор на то згодить ся.

Число перше в цирковій проґрамі виповняє завсїгди менше здібний артист або якась артистка, котра лише що учить ся штуки їздженя верхом. Тоді працює ся ще перед на пів порожними лавками, публика ходить і розпитує ся і не дозволяє ще звертати вповні уваги а молодий артист виконує неохотно свою штуку, анї не сподїваючись анї не одержуючи так потрібних і пожаданих оплесків. Зовсїм подібні відносини бувають і в театрах ріжнородностий, де проґраму розпочинає по найбільшій части якась вибракувана співачка або яких двох молодих людий, що хотять колись стати клявнами.

Але панні Дімон було все одно. Она волїла грати свою джокейску ролю перед пустими лавками, як виступати яко тринайцяте число!

Гадав би хтось, що число 1 аж зрадів, коли єго повідомлено о так кориетний замінї. Деж там! Ледви линвоскок пан Річардс вчув о тім, що панна Дімон не хоче грати, як нараз і єго напали забобони. З чимсь таким то народ цеви цирковому до лиця.

— Що я маю виступати яко число 13? — відозвав ся він обурений. — Нїколи в сьвітї! Бо знаю, що буду мати якусь пригоду, може ще й вязи скручу. Коли мій небіжчик дїдо був заанґажований у Чінізеллїго —

— А дайтеж ви менї спокій зі своїм дїдом! — крикнув секретар розлючений. — Будьте раді, коли вам визначать колись якесь порядне місце в проґрамі. — Де панна Валенда, то розумна артистка, она не робить собі нічого з того і не вірить в такі дурницї.

І панну Антонію Валенду закликали. Відважна панна, але ледви довідала ся, що тамті другі відкинули число 13, як вже й она напудила ся. Число 13? Нї, нїколи в сьвітї! Скорше дасть наложити на себе кару або зірве умову. Она має показувати дуже трудну штуку на дротяній линві, а заложила би ся, що в такім случаю продукувала би ся більше на земли як на линві. Всего можна жадати від неї — лиш того нї.

Секретар з розпуки рвав собі волосє на голові. Певно, що тих людий можна би на основі зробленої з ними угоди змусити виступати в кождій части проґрами або наложити на них звичайну кару. Але по всїй імовірности так покарані повтїкали би, а директорови прийшлось би хиба лиш поминати як звали. Для добрих і красних артисток треба мати завсїгди якийсь згляд.

Пану Міллєрови прийшла наконець щасли-

иншої помочи. Намістник ґр. Потоцкий погиб з руки безумного.

* * *

У вязници позістає крім Мирослава Січиньского лиш его матір. Всї три сестри Січиньского випущено на волю. Так само випущено на волю Федора Замору, Николая Цеглиньского і п. Марию Короликову, своячку Січиньского. Вчера переслухувано також директора „Доротеум“ п. Бернфельда, котрий мав виснити, чи Січиньский случайно не купив у него револьвер. Січиньский каже, що купив револьвер у Янковского ще перед 10 місяцями.

Вісти полїтичні.

Положенє на Угорщинї. — Борба против бана. — Кн. Більов в Римі. — З'їзд монархів в Ішлю. — Криза в Сербії. — Рузвельт жадає гроший на уоруженє.

Wiener Allg. Ztg. підносить, що положенє на Угорщинї єсть критичне. Після донесень тої часописи нема сумнїву, що вигляди полагодженя справи офіцирскої платнї дуже малі. Також і міністер Кошут не міг Цїсареви запоручити успішного полагодженя тої справи. Положенє в Будапештї оцїнюють яко некористне. Міродатнї круги кажуть, що договор між коаліцією а Короною єсть строго означений що до реченця і що той реченець небавом минає, договор бо заключений на два роки минає з весною сего року. Після становища, яке тепер займає Корона, покликанє мінїстерства з партиї независимости єсть поки що виключене. Легко може дійти до того, що Угорщина буде мусїла перейти на ново тяжку полїтичну кризу. Коли би до великодних сьвят не дало ся успішно полагодити справи офіцирскої платнї, то прийшло би до кризи у спільних мінїстерствах, а що найменше в угорскім кабінетї. Найблизші днї принесуть розвязку, однако мало єсть надії на те, аби до кризи не допустити.

Посли з угорскої партиї независимости в Хорватиї відбули онигди в Загребі нараду, на котрій ухвалили декларацию против бана Равха, котрий заявив, що Серби мають противдинастичні заміри. Позаяк бар. Равх на запитанє дав невдоволяючу відповідь, посли назвали его клеветником і доношиком.

Нїмецкий канцлєр кн. Більов удав ся вчера перед 11 годиною в полудне з нїмецкої амбасади в Римі до Ватикану разом з женою. Княгиня Більов була одїта чорно. Кн. Більов мав на собі ґалевий мундур. В другім повозї їхали др. Ренверс і пос. Фльоттов також в ґалевих мундурах. Кн. Більов з женою і дружиною приймив папа сейчас. Принятє відбуло ся з тим самим церемонїялом, що й всїх прочих дипльоматичних представителїв. Папска ґвардия віддавала войскову честь. Папа приймив насамперед кн. Більова на одногодинній авдиєнциї, відтак дуже сердечно повитав княгиню, посла Лімберґа і Фльотова та ґр. Ренверса. Тимчасом кн. Більов удав ся до кардинала-секретаря Меррі дель Валля, з котрим відбув конференцию, треваючу три чверти години. О годинї 1 в полудне нїмецкі гості повернули з Ватикану до готелю „Реджіна“, де мешкають. По полудни кардинал Меррі дель Валь зложив візитову карту кн. Більову.

„Neues Wiener Tagblatt“ доносить, що крім громадної гостини нїмецких володарів, котрі прибудуть до Відня, аби зложити желаня Цїсареви з нагоди 60-лїтного ювилею правлїня, прибудуть в лїтї до Ішлю також инші европейскі монархи. В першім ряді приїде з желанями король Едвард разом з президентом француской републики Фаллієром, король даньский, король іспаньский і инші монархи.

Сербский король Петро приняв остаточно димісию кабінету Пасича і поручив ему утворенє нового мінїстерства. Тим способом приняв він проґраму Пасича в справі розвязаня скупштини і розписаня нових виборів. В правительственних кругах уважають покликанє кабінету Пасича „природним розвязанєм“ кризи. В опозицийних кругах приняли сю вість зразу з недовірюванєм, а коли она здїйснила ся, споводувала серед них сильні заворушеня. До нового кабінету війшли всї давні мінїстри, крім мінїстра внутрішних справ, Петровича, мінїстра війни ґенерала Путника і мінїстра будівель Йовановича. Теку мінїстерства війни обійме комендант дунайскої дивізиї, ґенерал Степанович, теку мінїстерства внутрішних справ предкладають державному радникови Милосавлєвичеви. — Причиною кризи не єсть партийна боротьба побороюючих себе полїтиків, як думають австрийскі дневники, бо тодї криза мусїла би бути що місяця. Причиною того єсть заграничне положенє, а цїлию всего єсть унеможливити торговельний договір з Австриєю. З хвилею проєктованої будови дунайско-адрийскої зелїзницї не хоче нїхто договору з Австриєю. Також в Петербурзї, Римі і Льондонї відраджують Сербії заключенє договору. Рівнож сьвітле принятє чорногорского князя Никити в Петербурзї до решти зденервувало Сербію. Пасич не може зі своєю відданою собі більшостию скупштини відмовити заключеня договору. Тож виступленє опозиції послужило королеви за покривку до усуненя дотеперішного правительства і розписаня нових виборів, а одинокою цїлию того єсть створити нову скупштину, яка відкинула би договір з Австриєю.

Президент північно американьских Сполучених Держав, Рузвельт, зажадав в окремім письмі до сенату кредиту на будову чотирох нових панцирників. Письмо то викликало в полїтичних кругах в Льондонї дуже сильне враженє, бо уважають то за дальші уоруженя против Японії. Вже в часї недавного спору японьско-хіньского, коли Хіна обернула ся о поміч до Вашинґтону, японьске правительство, випереджуючи всяке виступленє в тій справі Сполучених Держав, запротестувало дуже енерґічно против того, аби хто небудь мішав ся в спір Японії з Хіною.

Новинки.

Львів, дня 16-го цьвітня 1908.

— Відзначеня. Є. В. Цїсар надав старшому радникови будівництва, Сильвестрови Гавришкевичеви, при нагоді перенесеня его в сталий стан спочинку титул радника Двору.

— Іменованя. П. Мінїстер скарбу іменував старших комісарів сторожі скарбової II кляси: Волод. Шнайґерта, Фульґентия Стржетельского, Ів. Ходзїньского і Мечисл. Енґля старшими комісарями сторожі скарбової I кл. для округа краєвої Дирекциї скарбу у Львові. — Радник будівництва в

ва гадка. Прецї був ще Жан Сандов, той Геркулес, званий також „дубом з над Рену“. Той не бояв би ся й самого чорта а не так числа 13. Сандов бавив ся вагами по сто фунтів так як дитина ґумовими бальониками, розривав зелїзні ланци, підносив фортепян і давав розтоковати собі на грудех камінє. В боротьбі клав всїх противників на пісок. Все одно чи то був якийсь двиґар, чи майстер різницкий, що платить податки — все одно, він поклав его як слїд на землю.

Секретареви такого й було потреба як той Сандов. Він пішов шукати за ним і на щастє застав его в реставрациї.

— Видите, чи не дурні то кози всї жінки, пане Сандов? Нїхто би й не подумав, що в наших просьвічених і поступових часах може то ще бути! Та коби то ще були якісь старі баби кавочницї! А то нї, то досьвідні циркові дами, що наїздили ся по цїлім сьвітї та й ледви чи ще вірять в якісь страхи! То таки просто ганьба! Як би то довідав ся якийсь редактор, то наробив би сорому всїм артистам в цїлім сьвітї. То прецї ми мужчини инакші — може нї, пане Сандов? Баби звичайно баби, хоч би й десять разів робили сальтомортале. Они боять ся миши і втїкають від жаби!

Силач вдарив ся в груди, що аж задуднїло. — Я того нїколи не зроблю! — відповів він поважно. — Скорше дам ся застрілити. Лиш раз в житю виступав я яко число 13. Того самого вечера втекла менї моя жінка з чоловіком-гадиною! Подумайте собі, з кавчуковим чоловіком, котрого могла сховати в своє пудло від капелюха і взяти з собою як пасажирский пакунок. Нї, нї — за нїщо в сьвітї того не зроблю. Кажіть самі, пане Міллєр, чи маю рацию, чи нї?

Секретар казав подати собі коняку. Він проклинав цїле своє званє, артистів, директора, що спав до одинайцятої години і аж около полудня показував ся в цирку.

Ага — нова гадка! Міллєр штуркнув ся пальцем в чоло. Що то не прийшло ему зараз до голови! Атже були ще дві сестри Геррізон — ті мусїли станути ему в пригодї! Дві малі, жваві таночницї, завсїгди рухливі, завсїгди потребуючі гроший, красні як молоденький день а легонькі як метелики.

Прибігли до него як усьміхнене сонїчко.

— Послухайте лиш уважно, дївчата — відозвав ся секретар. Нїхто би й не погадав, що то може бути, але в нашім товаристві єсть женщини, що не хотять взяти тринайцять корон навіть в дарунку! З простої забобонности! Чи єсть же нинї де розумний чоловік, котрий би зважав на такі дурницї? Ви то прецї зовсїм инші! Я не думаю, щоби котрійсь з вас число 13 було противне...

— Чи може не хочете нас призначити на число 13, на котре другі не хотїли пристати — що, пане Міллєр? — перебила ему старша із сестер.

— Алеж дїти, майте розум! Чи й ви хочете дати ся висьміяти, як стало ся з тамтими женщинами? Фе — та й ви хочете бути цирковими дївчатами! Куди вам до цирку, вам би до якого інститута в монастири! А хоч би вам число 13 і не подобало ся, то прецї нема в тім нїчого злого, бо вас дві танцює, отже на кожду припадає $6^1/_2$. Че й вам то вже досить ясно, мої дами?

Але їм далеко ще не хотїло ся прояснити в голові. Хоч і як секретар не піддобрював ся, не помагало нїчого — та й обі Геррізон не хотїли нїяк пристати на злощасне число проґрами.

Щож було дїяти? Проґрама мусїла обнимати пятнайцять чисел; тринайцяте виповняв доси завсїгди директор зі своїми свобідними дресурами. Сего вечера хотїв він кудись їхати і длятого переложив своє представленє на першу часть проґрами. Щож тут вдїяти? Нїхто не хоче взяти на себе число 13; всїх вже надармо питав ся.

Не говорив ще лиш з панною Манцонї. Ах правда! то добре! А вжеж, тота Манцонї каже прецї показувати штуки своїй малій малпочцї „Пуц“ а малпа то не чоловік і не забобонна, їй байдуже про число 13. Під сим взглядом малпи дійстно поступовійші як люди! Міллєр був дуже щасливий і сам себе називав ослом, що так без потреби насердив ся ізза тої упертости артистів і дурних жінок — таки зовсїм без потреби, бо мав прецї „Пуца“, тоту чудесну малпу, загадку девятнайцятого столїтя.

(Дальше буде).

міністерстві справ внутрішних Райнер Сопух, іменований старшим радником будівництва в державній службі будівництва в Галичині.

— П. Віцепрезидент кр. Ради шкільної др. Ігнатий Дембовский, виїхав на кільканайцять днів в часі сьвяточних ферий після обох обрядів за порадою лікарів на полуднє, щоби вилічити ся від упертих наслідків перебутої інфлюенци.

— Признанє. Кр. Рада шкільна висказала о. Николаеви Лукавецкому, крилошанинови і пароходови гр. кат. обр. в Жидачеві, признанє за его многолітнє і під кождим взглядом взірцеве виконуванє уряду предсідателя місцевої Ради шкільної в Жидачеві.

— Конкурс. Ц. к. Дирекция зелізниць державних оголошує в Gazet-ї Lwowsk-ій конкурс на посаду лікаря зелізничого в Загірю з речинцем вношеня подань до 25 цьвітня 1908.

— Поражені громом. З Ґрацу доносять, що в неділю пополудни ударив грім в громадку людий, зложену з 10 осіб, які вертали з церкви. Одну дівчину убило на місци, а решта осіб потерпіла тяжше або лекше рани.

— Дрібні вісти. З днем 16 с. м. заводить ся при уряді почтовім в Меденичах служба сільского листоноша для місцевостий Криничка, Криниця і Йосефсберґ а рівночасно зносить ся складницю почтову в Йозефсберзї. — Фальшиві ґульдени знов курсують по місті Вчера один такий ґульден відобрано в уряді почтовім при ул. Скарбківскій. — Щез без сліду Віктор Турек, син вдовиці в Глиньску жовківского повіта; перед кількома днями вийшов з дому свого опікуна при ул. Личаківскій за рогачкою і більше не вернув. — Різникови з Клепарова Ґеорґови Гартлеви вкрадено вчера вечером о пів до 5 год. гнїдого коня з візком, оббитим дошками, котрого лишив на хвильку коло будинку Скарбківского театру. — П. Амалія Альткорнівна згубила в ул. Шептицких срібний дамский годинник з довгим срібним ланцушком. — На ул. сьв. Софії знайдено книжочку каси ощадности на 1023 К 77 с. виставлену на імя Ів. Волленбаха. — П. Ґ. Зак зложив вчера на поліциї золотий годинник з золотим ланцушком, 2 золоті перстені, 2 обручки і пару ковтків, знайдені в забудованю дому при ул. Казимирівскій ч. 8. — Російский писатель ґр. Лев Толстой, як доносять з Москви, занедужав знов небезпечно. Лікарі виїхали до Ясної Поляни. — В Тамбові помер російский поет Жемчужніков у 87 р. житя. — Почтовий поїзд їдучий до Катеринослава обрабовано Двох кондукторів і слугу почтового убито а міхи з грішми і листами забрано.

— Мантійка на великі розміри. Ще в січни с. р. арештовано в Дрездні і замкнено до тамошного арешту якусь даму, котра жила по великопаньски і називала себе ґрафинею Штурдза, казала, що єсть угорскою ґрафинею і що ґр. Дмитро Штурдза єсть її чоловіком, але она поки що житє собі окремо від него. Аж по довгих урядових доходженях в Берлині, Відни, Монахові, Будапешті і Парижи показало ся, що то єсть дуже небезпечна межинародна мантійка, та що она ані не ґрафиня ані не Штурдза а прізвала ся так і приняла титул ґрафині, щоби лекше обманювати людий і поліцию. Мантійка тота називає ся поправді Ірма Фрайлер і має літ 41, хоч всім говорить, що лиш 39. Букарешті виступила яко співачка і таночниця в якімсь кабареті, там познакомила ся з якимсь молодим, 25 літним паничем Дмитром Штурдзою, котрий однак не єсть ґрафом і від него то прибрала собі призвище. У Відни жила она під іменем ґрафині Ірми Старай і казала, що єсть бувшою придворною дамою бл. п. цїсаревої Єлисавети та під тим іменем витуманила від найперших віденьских ювілерів дорогоцінности вартости 100.000 кор. Подібно робила й по инших містах а всюди так їй удавала ся її штука, що видурила більше як пів міліона корон, а в самім Дрезднї наробила величезної шкоди всїляким ремісникам, купцям і доставникам. Слідство в справі сеї мантійки скінчить ся сего місяця а в маю відбуде ся розправа, котра заповідає ся вельми сензацийною.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 15-го цьвітня 1908.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . .	567·—	574·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	90 —	100·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	569·—	573·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот 4 1/2%	99·30	100·—
4 1/2% листи застав. Банку краєв.	100·20	100·90
4% листи застав. Банку краєв. .	94·80	95·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41 1/2 літ.	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·—	96·70
III. Обліґи за 100 вр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Обліґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4 1/2% . .	100·—	100·70
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·50	95·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·20	96·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	117·—	127·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	59·75	54·55
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	27·80	29·80
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	67·—	71·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·75	22·75
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·32	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок німецких	117·40	118·10
Доляр американьский	4·80	5·—

Телеґрами.

Відень 16 цьвітня. Стан здоровля Цїсаря єсть постійно добрий. Цїсар від довшого часу відбуває два рази на день проходи по парку.

Петербург 16 цьвітня. Посли до Думи державної числом 37 зголосили проект заведеня руских викладів в школах народних на Україні.

Петербург 16 цьвітня. Дума радила вчера над буджетом канцеляриї міністра комунікаций, при чім комісия буджетова предложила счеркненє 11.000 рублів, бо міністерство предложило їх до санкциї в дорозї незаконній, бо на 10 днів перед скликанєм думи. Ґр. Бобринский (умірна правиця) предкладав, щоби ухвалити ту суму, але додати до неї ще 1 рубель і тим зазначити права буджетові думи. Крайна правиця заявила, що на случай такої ухвали вийде з салї, бо подібна ухвала нарушує права самодержця. Центрум і лївиця крикнули на то: Виходіть! Члени скрайної правиці вийшли із салї а відтак в голосованю принято однодушно внесенє Бобринского та ухвалено етат управи доріг, з котрого після внесеня комісиї буджетової счеркнено 1,300.000 рублів.

Париж 16 цьвітня. Вчера вечером прибув тут з Віярриц анґлійский король Едвард.

Урмія 16 цьвітня. Положенє в тутешнім окрузї викликує обави. В послідних двох днях убито звиш 20 осіб. Рух торговельний в застої. Онгди доконано нападу на 4 села, причім 8 осіб убито, 11 зранено і зрабовано 1500 овець. Жителї сіл втікають до міста.

Оповіщенє.

Принятє аспірантів на I рік ц. і к. кадетскої школи для піхоти у Львові відбуде ся з початком року шкільного 1908/9 в половині вересня б. р.

Принятє аспірантів на висші літа послідує лиш вимково. Принятє на IV р. є неможливе.

Услівя принятя на I рік є слідуючі:

а) австрийске, взглядно угорске або босан.-герцеґовиньске горожаньство;

б) фізичне уздібненє;

в) житє без змази, (відповідне обичайне поведенє);

г) вік що найменше 14 літ і не переступаючий 17 (1 вересня б. р.);

д) укінченє що найменше з достаточним поступом чотирох низших кляс школи реальної або ґімназиї, причім не зважає ся на недостаточний поступ в язиках латиньскім і грецкім.

Абсольвенти, котрі що найменше з вдоволяючим (добрим) поступом укінчили на підставі розпорядженя ц. к. Міністерства просьвіти з дня 26 червня 1903 р. Ч. 22.503, оснований і зі школами виділовими получений курс науковий, на котрім язики німецкий і француский, а також альґебра суть предметами обовязковими, можуть бути вимково приняті до вступного іспиту на перший рік.

Крім сего мусять аспіранти зложити в кадетскій школі вступний іспит.

д) Зложенє оплати шкільної а то: 24 корон річно за вінчальних або леґітимованих синів офіцирів, всїх ґруп стану, військових душпастирів евангелицкого, греко-католицкого і греко всхідного віроісповіданя, військових урядників, військових капельмайстрів, підофіцирів до жадної ранґ-кляси незачислених військових ґажистів в чинній службі, на пенсиї і із стану інвалідів, ц. і. к. войска, воєнної маринарки і ляндвери;

160 корон за вінчальних або леґітимованих синів офіцирів і перше вичислених військових душпастирів та військових урядників в резерві ц. і к. війска, воєнної маринарки, к. угор. ляндвери, неактивного стану і в евіденциї ляндвери, від офіцирів (військових урядників) „Ausser Dienst", від урядників Двора, цивільних урядників державних, від слуг Двора і цивільних слуг державних, від босн. герц. краєвих урядників і слуг, з виняткoм тих, котрі суть при тамошних зелїзницях;

300 корон річно за синів всїх инших австрийских або угорских горожан і за приналежних до Босни і Герцеґовини.

Оплату шкільну належить зложити в двох ратах з гори на 21 вересня і на першого цьвітня кождого року.

Просьби о принятє до кадетскої школи після взірця, поміщеного в „Aufnahms-Bedingungen" (услівя принятя), мають своями аспіранти внести просто до команди кадетскої школи найпізнїйше до 15. серпня (найлїпше по укінченю шкільного року в школах середних).

Пряме предкладанє просьби до міністерства єсть недозволенє.

Недокладні, спізнені, або не в дорозї кадетскої школи предложені просьби не будуть увзглядненi.

Друковані потрібні услівя принятя в німецкім і польскім язиці можна дістати в команді кадетскої школи за ціну 40 сотиків від штуки.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).